

Predikan i Kyrkhults kyrka 2010 av Tobias Bäckström

1 sönd. efter trettondagen.

"Jesu dop"

2 Mos 1:22-2:10

1 Joh 5:6-12

Luk 3:15-17,21-22

Mitt i vattnet stod han, med Jordanflodens vatten rinnande om sin kropp. Just då öppnades himlen. Den helige Ande sänkte sig över honom i en duvas skepnad och en röst hördes: "Du är min älskade Son, du är min utvalde."

Den här händelsen omnämns med bara några få meningar, men de innehåller desto mer. Här finns anspelningar på händelser långt bak i tiden. Himmel, vatten och Ande, vad får det oss att tänka på?

I bibelns allra första verser så läser vi: en gudsvind svepte fram över vattnet, eller som det stod i den äldre översättningen: Guds Ande svävade över vattnet. Det hebreiska ordet som är översatt med svepa fram i den nya översättningen används på andra ställen i gamla testamentet om örnen som svävar högt upp på himlen. Ordet svävar, som det stod i 1917 års översättning är således bättre. Och det hebreiska ordet Ruah kan betyda på Ande och vind. Vi kan alltså lugnt fortsätta läsa: Guds Ande svävade över vattnet. Eftersom ordet för sväva är förknippat med fåglar så tänker jag mig Guds Ande som en duva som svävar över urhavet i kosmos allra första darrande ögonblick. Redan vid skapelsen så var treenigheten där: rösten fanns där, Faderns röst: "Varde ljus". Ordet, Kristus var närvarande och alltså även Anden.

När vi nu hoppar fram i tiden och befinner oss vid Jordanflodens strand så är det alltså inte första gången dessa tre träffas. Ordet, som nu har blivit människa står där i vattnet, samma vatten som i skapelsens urvatten. Anden svävar över honom som en duva och Faderns röst hörs från himlen. När Jesus ska döpas samlas de alla tre för att vara med, treenigheten som var med vid tidens början.

Nu, med Kristus så sker en pånyttfödelse av skapelsen, en nyskapelse. Det som gick snett i Edens lustgård, det ska nu återställas. Skapelsen ska återföras till sitt ursprungliga skick och det börjar med Kristus.

Den där dagen i mänsklighetens begynnelse så stängdes ju Edens lustgård för oss. Porten till Paradiset, till Guds närvaro slöts. Men nu hände något: nu öppnades himlen. Den andliga värld där Gud bor bröt för ett ögonblick igenom och blev synlig. Himlen öppnade sig och Guds Ande sänkte sig ned över

Kristus. Genom hans dop så öppnar sig en möjlighet för oss att återvända till Eden, himlen som var stängd är nu öppen igen och Guds kärlek vilar åter över människan.

Och rösten från himlen: ”Du är min älskade Son, du är min utvalde.” Det börjar med ett direkt tilltal: ”Du”. Fadern och Sonen är du med varandra. De har en förtrolig relation. I detta ögonblick så bekräftar Fadern att det verkligen är han som har sänt honom som Messias.

När folket hörde rösten från himlen så kunde de tänka på den andra psalmen i psaltaren, där Gud tilltalar Messias med orden: Du är min Son. De kunde tänka på vad Jesaja skriver om Herrens lidande tjänare: ”du är min utvalde”. De förstod att här står Messias, här står Herrens lidande tjänare. Det är vid sitt dop som Jesus blir insatt i sitt ämbete, här börjar hans offentliga verksamhet.

Johannesdopet var ett omvändelsesdop, ett bättringsdop. Han döpte med vatten. Men Jesus döptes inte bara med vatten, han döptes även med helig Ande. Anden sänkte sig över honom där han stod i Jordanfloden. Med Jesus dop börjar alltså något nytt. Jesus dop föregriper det kristna dopet som vi är döpta med. Det handlar om vatten i kombination med Ande. Något synligt som är bärare av något osynligt.

Vid Jesu dop så uppträder hela treenigheten samtidigt, kanske är detta det tydligaste stället i hela bibeln. Vårt dop sker i den treenige Gudens namn. Vid varje barn som döps så uppträder treenigheten.

Vid Kristi dop så öppnade sig himlen, relationen mellan honom och Fadern var öppen. När vi döps så öppnar sig himlen även för oss, vägen till Gud är inte längre stängd. Och Anden sänkte sig ned över Kristus. På samma sätt så sänker sig Anden ned över varje barn som döps i hans namn.

Det som skedde vid Kristi dop, det fortsätter vid varje kristet dop. Det som skedde öppet och synligt den gången vid Jordanfloden, det sker fördolt och osynligt, men för den skull lika verkligt, var gång som vi döper någon här i kyrkan.

Älskad och utvald. Det var de orden som Fadern tilltalade Sonen med. ”Du är min älskade Son, du är min utvalde.” Älskad och utvald, de orden är inte bara giltiga för Jesus utan även för oss. Till varje barn, eller vuxen, som döps, säger Gud: ”Du är mitt älskade barn, dig har jag utvalt.” Vid Kristi dop upprepades själva skapelsen. Men varje dop är en nyskapelse, en nyfödelse. Vid dopet av vatten och Ande så föds vi på nytt. Dopet av Kristus är själva urbilden för oss och vårt dop.

Treenigheten var påtagligt närvarande den gången. Fadern med rösten i himlen och Sonen på jorden i Jordan och Anden mitt dem emellan. Men treenigheten är

lika påtagligt närvarande hos oss här idag, i Kyrkhults kyrka, även om det är fördolt och osynligt. Inte bara när vi döper barn utan varje gång vi firar nattvard.

Framme på altaret kommer vi bära fram brödet och vinet. Och Fadern kommer att sända sin Ande över nattvardsgåvorna så att de för oss blir Kristi kropp och blod. När jag ber nattvardsbönen så ingår den så kallade epiklesen, bönen om att Anden ska förvandla brödet och vinet till Kristi kropp och blod: ”sänd din Ande över oss och dessa gåvor som här är framburna”.

Och är det något som vi har fått bönhörelse om så är det när vi ber om den Helige Ande. Längre fram i Lukas (11:13) så säger nämligen Jesus: ”Om nu redan ni, som är onda, förstår att ge era barn goda gåvor, skall då inte fadern i himlen ge helig Ande åt dem som ber honom.” Idag ska vi be att Anden ska sänka sig över oss, en bön där vi fått särskilt löfte om bönhörelse. Fadern sände Anden över Kristus i Jordanfloden, Fadern kommer att sända Anden kommer över oss och över brödet och vinet, så att de för oss blir Kristi kropp och blod.